

TĚŽEBNÍ ODPADY A JEJICH LEGISLATIVNÍ ÚPRAVA V ČESKÉ REPUBLICĚ

Příspěvek podává stručnou informaci o zavedení směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/21/ES o nakládání s odpady z těžebního průmyslu, která byla přijata 15. března 2006 a byla zveřejněna v Úředním věstníku Evropské unie 11. dubna 2006. Směrnice a z ní vycházející nový navržený zákon požadují větší právní formalizaci procesů při nakládání s těžebními odpady, požadují řešit otázku vypracování plánu pro nakládání s těžebními odpadem a otázku zřizování úložných míst a monitoringu úložných míst s ukončeným provozem apod. Jedná se o předpis poměrně obsáhlý. V příspěvku jsou podány informace k jednotlivým navrženým paragrafům.

Směrnice obsahuje 27 článků a 3 přílohy. Lze ji rozdělit např. podle stanovených povinností jednotlivým subjektům.

Články	Název			
1	Předmět		S	
2	Oblast působnosti		S	
3	Definice		S	
4	Obecné požadavky			O
5	Plán pro nakládání s odpady			O
6	Prevence závažných havárií a informace			O
7	Žádost o povolení			O
8	Účast veřejnosti		S	
9	Klasifikační systém		S	
10	Vytěžené prostory			O
11	Stavba a řízení zařízení pro nakládání s odpady			O
12	Postup při ukončení a po ukončení provozu			O
13	Předcházení zhoršování stavu vody a znečištění ovzduší a půdy			O
14	Finanční záruka			O
15	Odpovědnost za životní prostředí	K		
16	Přeshraniční účinky		S	
17	Kontroly příslušným orgánem		S	O
18	Povinnost předkládat zprávy		S	
19	Sankce		S	
20	Inventární soupis uzavřených zařízení		S	
21	Výměna informací	K		O
22	Prováděcí a pozměňovací opatření	K		
23	Výbor	K		
24	Přechodná ustanovení		S	
25	Provedení		S	
26	Vstup v platnost	K		
27	Určení	K		

Vysvětlivky

K – Komise

S – členský stát a jeho orgány

O – organizace, provozovatel

První blok tvoří ustanovení 6 článků, které souvisí s činností Evropské komise, které se do českého práva nepřevádí. Jsou to:

Čl. 15 - **Odpovědnost za životní prostředí**

Čl. 21 – **Výměna informací**

Čl. 22 - **Prováděcí a pozměňovací opatření**

Čl. 23 - **Výbor**

Čl. 26 – **Vstup v platnost**

Čl. 27 - **Určení.**

Jedná se v podstatě o procedurální otázky nebo činnost Komise a jejich orgánů, např. TAC, který připravuje jednotnou metodologii např. pro provádění inventur uzavřených odvalů a odkališť, přijetí jednotných technických norem pro vzorkování těžebních odpadů, technických pokynů pro kontroly, určování finanční rezervy, stanovení kritérií pro kategorizaci odvalů a odkališť.

Nad rámec této směrnice stojí článek 15, který novelizuje směrnici 2004/35/ES o odpovědnosti za životní prostředí v souvislosti s prevencí a nápravou škod na životním prostředí. Transpozice tohoto článku byla provedena zákonem č. 167/2008 Sb., o předcházení ekologické újmy a o její nápravě a o změně některých zákonů.

Další články ukládají povinnosti členským státům a jeho složkám. O nich je zmínka u každého paragrafu.

Zbývá tedy asi třetina článků z celkového počtu směrnice, které ukládají povinnosti provozovatelům, což jsou organizace podle § 3 zákona č. 61/1988 Sb., které jako hornickou činnost provozují odvaly a odkaliště.

Provozovatel má díky nové evropské legislativě celou řadu požadavků, které rozhodně nejsou v duchu UV č. 446/2008 o Plánu snižování administrativní zátěže podnikatelů do roku 2010, ale naopak. S ohledem na rozsah povinností uložených organizacím jsou tyto povinnosti uvedeny samostatně v příloze.

Pokud jde o administrativní zátěž, uvedený návrh (vynucený plněním našich závazků vůči EU) přináší její mírné zvýšení, které však bude kompenzováno tím, že řízení podle zákona o těžebních odpadech nepodléhají správním poplatkům. Některá ze správních řízení podle zákona o těžebních odpadech lze navíc v zájmu hospodárnosti spojit.

V rámci příprav návrhu zákona byla ustavena pracovní skupina složená ze zástupců Českého báňského úřadu, Ministerstva průmyslu a obchodu, Ministerstva životního prostředí, Ministerstva zemědělství a Ministerstva vnitra, která se podílela na přípravě návrhu.

Návrh zákona byl dále konzultován se zástupci těžebních organizací (včetně státních podniků) a s odbornou veřejností, a dále se zástupci s.p. DIAMO a PKÚ. Konzultované subjekty vznesly celou řadu podnětných připomínek, současně však respektovaly skutečnost, že Česká republika je povinna sladit svůj právní řád s požadavkem Evropské unie a zavést Směrnici 2006/21/ES do českého právního řádu.

S ohledem na skutečnost, že se jedná o zavádění práva ES do národního systému práva, nepřipadá do úvahy ani nulová varianta, ani regulace mimoprávní cestou.

Jako možné řešení byla zvážena možnost dílčích novel horněprávních předpisů nebo předpisů o odpadech, která se však pro rozsah právní materie ukázala jako nevhodná. Zvolit cestu novelizací mnoha tzv. složkových předpisů by bylo nehospodárné. Proto byla zvolena cesta samostatného zákona, spojená s drobnými novelami některých souvisejících předpisů.

Navržená právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Vychází ze zásad uvedených v Ústavě České republiky a v Listině základních práv a svobod, zejména ze zásady zákonnosti uvedené v čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 4 Listiny (ukládání povinností jen na základě zákona), ze zásady zákonného výkonu veřejné moci uvedené v čl. 2 Listiny a plně respektuje zásadu šetrného využívání přírodních zdrojů a ochrany přírodního bohatství uvedenou v čl. 7 Ústavy. Účel těchto ustanovení je v navrženém zákoně naplněn jak v obecných požadavcích zákonné úpravy (§ 3 návrhu), tak i v případě požadavků na příslušné subjekty (§ 4 až 6 návrhu), v sankčních ustanoveních (§ 19 až 21 návrhu) a rovněž v ustanoveních o výkonu veřejné moci (§ 8 až 11, § 17 návrhu) atp. Dále navržený zákon respektuje i čl. 35 Listiny pojednávající o právu na příznivé životní prostředí.

Předkládaný návrh nejde nad rámec požadavků stanovených právem Evropské unie.

K jednotlivým ustanovením navrženého zákona:

K § 1

Návrh zákona se ve shodě se směrnicí nevztahuje na některé oblasti, jako je těžba a úprava nerostů v moři, vtláčení vod nebo ukládání odpadů na skládky, kde v souladu s právem EU platí i nadále tzv. skládková směrnice 1999/31/ES, která byla implementována vyhláškou č. 294/2005 Sb.

S přihlédnutím k preambuli směrnice a zejména s ohledem na působnost Státního úřadu pro jadernou bezpečnost (SÚJB), která je stanovena v atomovém zákoně (zákon č. 18/1997 Sb.), návrh zákona neřeší otázku těžebních odpadů po těžbě a zpracování uranových rud. Těžební odpady po těžbě a zpracování uranových rud jsou podle názoru SÚJB radioaktivními odpady a vztahují se na ně zejména ustanovení § 2, § 9, § 13 a § 24 atomového zákona. Otázka odpadů z těžby a úpravy radioaktivních nerostů tak je řešena předpisy o jaderné bezpečnosti v gesci SÚJB.

K § 2

V tomto ustanovení se vymezují nejdůležitější definice pojmů užívaných tímto návrhem zákona. Nejdůležitějším pojmem návrhu zákona je pojem „těžební odpad“. Pro nový pojem „těžební odpad“ je důležité splnění těchto podmínek:

a) musí se jednat o odpad, kterého se provozovatel zbavuje nebo má úmysl nebo povinnost se ho zbavit, a

b) tento odpad musí vznikat při činnostech uvedených v § 2 odst. 1 písm. a) nebo b). Pokud je obdobný materiál prodán jako skutečný katalogový odpad anebo jako

výrobek ve smyslu příslušných nařízení vlády, tento zákon se na takový odpad nevztahuje.

Pochybnosti, které se týkají pojmu „zbavit se“ se pokusil řešit Evropský soudní dvůr ve svých judikátech.

Prvním z nich je Rozsudek soudního dvora z 18. dubna 2002, který se týkal firmy **Palin Granit Oy** a pochybností kolem zbytkového kamene u blokové těžby žuly.

Soudní dvůr rozhodl tak, že :

1. Původce zbytkového kamene pocházejících z blokové lomové těžby žuly, který je uložen na neurčitou dobu do jejich možného použití, se tohoto zbytků kamene zbavuje nebo míní zbavit, což odpovídá klasifikaci daného materiálu jako odpadu ve smyslu směrnice Rady 75/442/EHS z 15. července 1975 o odpadech.
2. Místo uložení zbytků kamene, jejich složení a skutečnost, i pokud by se ji podařilo prokázat, že kámen nepředstavuje žádné reálné nebezpečí pro lidské zdraví nebo životní prostředí, nejsou relevantními kritérii pro určení, zda se má tento kámen považovat za odpad nebo ne.

V druhém případě je to Rozsudek Soudního dvora z 11. září 2003 v případě C-114/01, Avesta Polaris, která těžila a upravovala rudu. Po úpravě zůstaly odpadní písky a zbytkový kámen. Předpokládalo se, že část jich bude použita k vyplnění vytěžených prostor, haldy zůstanou a bude na nich provedena rekultivace. Pouze malá část zbytků hornin, přibližně 20 %, měla být zpracována na inertní materiály.

Příslušné finské orgány rozhodly, že to, co zbylo po těžbě a úpravě, jsou odpady podle odpadové směrnice. Proti tomu se těžba odvolala a v podstatě se řešil obdobný problém jako u lomu na blokovou těžbu žuly.

Opět se řešila otázka co to je zbavovat se něčeho. Rozdíl oproti předešlému případu byl ten, že těžba uvažovala o vyplnění vytěžených prostor, čímž by část odpadních produktů využila.

Pro hmoty určené k vyplnění vytěžených prostor bylo tedy nutno doložit, že nic nebrání jejich použití (zejména z důvodů bezpečnosti nebo ochrany životního prostředí) a že čas uložení na skládce před jejich použitím je přiměřený, což musí posoudit příslušný orgán. Pokud by se ale tento produkt pro vyplnění nehodil, potom se jedná o odpad.

SOUDNÍ DVŮR rozhodl tak, že v situaci, jako je ta, která je řešena v hlavním řízení, se držitel zbytků hornin a zbytkového písku z úpravy rud pocházejících z provozování dolu těchto látek zbavuje nebo hodlá zbavit a tyto látky je proto nutno klasifikovat jako odpady ve smyslu směrnice o odpadech, pokud je nepoužije jejich držitel v souladu s platnými právními předpisy k nezbytnému vyplnění štol daného dolu a neposkytne-li dostatečné záruky ohledně identifikace a skutečného použití produktů, které mají být k tomuto účelu využity.

Další definice korespondují s instituty obsaženými ve směrnici. Ze směrnice nebyly do navrhovaného zákona použity definice a pojmy, které právní předpisy v ČR již obsahují nebo jejichž význam je obecně znám. Bylo ale nutno zavést nový pojem a to „úložné místo“ jako náhradu za výraz z odpadové legislativy „zařízení na likvidaci odpadu“.

K § 3

Obsahuje obecné požadavky na ochranu životního prostředí a lidského zdraví, které by mohly být negativně ovlivněny provozem úložných míst (odvalů nebo odkališť). Ustanovení § 3 tak stanovuje obecné zásady pro nakládání s těžebním odpadem, které bylo třeba vtělit do českého právního řádu.

Byl tak mj. stanoven požadavek, aby při nakládání s těžebními odpady bylo využíváno nejlepších dostupných technik a technologií; záleží pak pouze na provozovateli, kterou z technik zvolí. Z důvodu bezpečnosti úložného místa i ochrany života a zdraví osob obsahuje tento paragraf také ustanovení zakazující poškozování a vstup do úložných míst.

Tento paragraf bude jako jediný platit dnem vyhlášení zákona.

K § 4

Ustanovení § 4 je věnováno kategorizaci úložných míst. Úložná místa mohou představovat pro životní prostředí a lidské zdraví rozdílný stupeň rizika. Proto byly závažnější objekty označeny pro účely tohoto zákona jako úložná místa kategorie I, pro úložná místa s nižším stupněm rizika pak zákon zřizuje kategorii II. O zařazení do kategorie bude rozhodovat obvodní báňský úřad.

Bližší požadavky na kritéria a hodnocení závažnosti rizika, včetně vlastností uložených těžebních odpadů, budou stanoveny vyhláškou vydanou Českým báňským úřadem v dohodě s MŽP. Obsah budoucí vyhlášky závisí mj. i na tom, co bude obsaženo v evropské doprovodné legislativě. Na celoevropské úrovni není dosud připravena jednotná úprava kritérií.

K § 5

Na základě požadavku směrnice se nově zavádí dokument, který bude součástí dosavadní provozní dokumentace. Tímto dokumentem je plán pro nakládání s těžebními odpady; zpracovává jej provozovatel a schvaluje obvodní báňský úřad v případě těžby a úpravy nerostů, v případě těžby rašeliny pak Ministerstvo zemědělství. Zákon umožňuje, aby plán byl nahrazen plánem podle jiných právních předpisů, pokud odpovídá požadavkům na plán pro nakládání s těžebními odpady; plán může být též součástí plánu otvírky, přípravy a dobývání.

Ustanovení rovněž obsahuje zmocnění k vydání vyhlášky o náležitostech plánu pro nakládání s těžebními odpady. Vyhlášku vydá Český báňský úřad v dohodě s MŽP.

K § 6 a 7

Uvedená ustanovení upravují obecné zásady pro zřizování, provoz a změny úložných míst. Jedná se v první řadě o souhrn požadavků na to, aby úložné místo bylo zřízeno a provozováno bezpečně, a také šetrně ve vztahu k životnímu prostředí, zejména pak s ohledem na různé významné faktory (geologické, hydrologické apod.) Stanoví se povinnost zajišťovat kontrolu stability úložného místa včetně vedení záznamů o prováděných kontrolách. V případech, kdy je ohrožena stabilita úložného místa, ukládá zákon povinnost informovat příslušný obvodní báňský úřad.

Ustanovení § 7 řeší mj. také otázku převodu dokumentace a vytvořených finančních rezerv v případě, že se mění či zaniká provozovatel. Toto ustanovení, které odpovídá záměru směrnice na minimalizaci rizik spojených s rezidui po těžební činnosti, by mělo přispět k posílení právní jistoty adresátů práva a k zajištění předpokladů pro omezení rizik v případech, kdy nebude nový provozovatel.

K § 8 a 9

Obvodní báňské úřady budou povolovat provoz úložného místa, především s ohledem na skutečnost, že tyto úřady povolují hornickou činnost a činnost prováděnou hornickým způsobem. Požadavky na žádost o povolení byly stanoveny obdobně jako ve směrnici.

Průběh řízení o povolení a změně vydaných povolení provozu úložného místa a obsah rozhodnutí byl upraven tak, aby odpovídal směrnici a respektoval při tom úpravu stanovenou právními předpisy ČR, zejména správním řádem. Zákon připouští spojení řízení o povolení hornické činnosti s řízením o povolení provozu nebo změny úložného místa. Dále je zde v souladu se směrnicí stanovena obvodním báňským úřadům povinnost informovat veřejnost o údajích dle § 9 odst. 5 již v rámci povolovacího řízení.

K § 10 a 11

Ukončení provozu úložného místa je jednou z nejdůležitějších etap jeho existence. O ukončení provozu vydá rozhodnutí obvodní báňský úřad; jeho vydání předchází nezbytný správní proces.

Ustanovení § 10 však řeší nejen povolení ukončení provozu úložného místa, ale rovněž tak i situaci po ukončení provozu (jak požaduje i směrnice). Ustanovení ukládá provozovateli některé povinnosti, jako je údržba, monitorování, kontrola a provádění nápravných opatření. Povinností provozovatele je i po ukončení provozu úložného místa kontrolovat zejména fyzickou a chemickou stabilitu úložného místa. Ustanovení rovněž řeší informování příslušného úřadu provozovatelem, a je rovněž upravena i procedura vydání souhlasu s (definitivním) uzavřením úložného místa.

K § 12

K zajištění ochrany vod, ovzduší a půdy je ukládáno omezovat průsaky do povrchových a podzemních vod a minimalizovat znečištění. Povinnosti provozovatelů jsou vázány na dodržování vodního zákona a na jeho základě vydaných prováděcích předpisů. Velký důraz je kladen na prevenci. Pro případy, kdy rizika znečištění budou minimální, umožňuje zákon, aby příslušný orgán rozhodl, že provozovatel nemusí plnit některá přísná opatření.

K § 13

Povinnost vytvářet finanční rezervu byla uložena organizacím provádějících hornickou činnost již zákonem č. 44/1988 Sb. (horním zákonem). Ustanovení § 13 ukládá provozovateli vytvářet finanční rezervu obdobným způsobem, jak stanoví horní zákon. Současně se doplňují požadavky směrnice (např. zásada použití prostředků jen na účel, pro který byla rezerva vytvořena, nebo povinnost aktualizace). Navržená úprava by měla zachovat stávající systém rezerv doplněný o nepokryté požadavky směrnice.

Další finanční požadavky související s provozem odvalů a odkališť vyplývají z § 14 zákona č. 167/2008 Sb.

K § 14

Toto ustanovení se vztahuje na úložná místa kategorie I, tedy místa s vyšší mírou rizika, a je zaměřeno na prevenci závažných nehod a na vypracování havarijního plánu úložných míst kategorie I. Provozovateli se zde ukládá řada povinností na

úseku prevence a bezpečnosti. Současně se dává Českému báňskému úřadu zmocnění k vydání vyhlášky o náležitostech havarijního plánu a zásadách prevence závažných nehod a havárií; vydání této vyhlášky je vázáno na doplňující legislativu Evropské unie, jejíž vyhotovení se předpokládá ještě v letošním roce. V zájmu nejvýše možného snížení rizika se současně vytvářejí předpoklady pro zajištění bezpečnosti na úrovni kraje.

K § 15

V souladu se směrnicí řeší toto ustanovení případné nepříznivé přeshraniční dopady, které by s sebou mohlo nést nakládání s těžebními odpady. Kompetence jsou zde stanoveny především Českému báňskému úřadu.

K § 16

Kromě ukládání těžebních odpadů do úložných míst předpokládá Směrnice 2006/21/ES také ukládání těžebních odpadů do vytěžených prostor nebo do povrchových vod. Návrh zákona předpokládá, že do vytěžených prostor bude možno ukládat těžební odpad jen za účelem rekultivace nebo stavby, a to pouze při splnění zákonem daných podmínek. Do povrchových vod bude možno ukládat těžební odpady jen v podobě kalů, a to navíc jen při splnění podmínek stanovených vodním zákonem.

K § 17

V tomto ustanovení jsou uvedeny jednotlivé kompetence příslušných orgánů veřejné správy, které budou působit v oblasti nakládání s těžebním odpadem. Asi nejvýznamnější úloha připadá obvodním báňským úřadům, další úkoly bude plnit (s ohledem na povahu problému) také Český báňský úřad, Ministerstvo životního prostředí a Ministerstvo zemědělství. Dílčí úkoly pak připadají i krajským úřadům. Ministerstvo zemědělství bude schvalovat plán pro nakládání s těžebními odpady v případech povolování těžby rašeliny.

Ministerstvo životního prostředí ve spolupráci s Českým báňským úřadem bude zjišťovat výskyt uzavřených úložných míst, která mají nebo by mohla mít závažný nepříznivý dopad na životní prostředí, a povede jejich registr.

Krajským úřadům bude stanovena povinnost zohlednit otázku možných rizik úložných míst v havarijních plánech krajů.

K § 18

Toto ustanovení se týká výkonu kontrolní činnosti nad dodržováním zákona o těžebních odpadech. Protože se jedná o výkon veřejné správy nad těžebními odpady, do něhož je zapojeno větší množství správních orgánů, je v odstavci 1 uvedena pro případ zjištění deliktního jednání ohlašovací povinnost orgánů veřejné správy vůči obvodnímu báňskému úřadu, popř. vůči orgánu činnému v trestním řízení.

Aby byla kontrola skutečně účinná, je příslušnému orgánu dána pravomoc ukládat také opatření k nápravě nežádoucích stavů.

K § 19, 20 a 21

Ustanovení § 19, 20 a 21 se týkají správních deliktů v oblasti těžebních odpadů. Systematika správních deliktů je v návrhu pojata tak, že jsou upraveny jak přestupky fyzických osob, tak i správní delikty právnických osob a podnikajících fyzických osob.

Ustanovení § 19 je zaměřeno na přestupky (tedy na zaviněná jednání fyzických osob), která jsou za přestupek výslovně označena v zákoně a nejedná se při tom o jiný správní delikt. Podle závažnosti přestupku lze uložit sankci ve výši až do 30.000,- Kč nebo do 50.000,- Kč.

Ustanovení § 20 pojednává o správních deliktech právnických osoba podnikajících fyzických osob. Je postaveno tak, že vyjmenovává jednotlivá deliktní jednání, k nimž je následně přiřazena příslušná finanční sankce. Nejvyšším finančním postihem je částka 5.000.000,- Kč.

Obě výše zmiňovaná ustanovení § 19 a 20 jsou doplněna společným ustanovením § 21, které obsahuje základní zásady a mechanismy pro správní trestání.

K § 22

Zákon v souladu se směrnicí stanoví, že některé přílišné tvrdosti právní úpravy mohou být (v případě odpadu, který není nebezpečný), buď příslušným orgánem zmírněny, nebo mohou být provozovatelé od některých požadavků osvobozeni přímo zákonem.

Z důvodů menšího environmentálního rizika tak lze u některých materiálů a hmot, jako jsou neznečištěné zeminy, odpady vznikající při těžbě a úpravě rašeliny, inertní těžební odpady apod., od některých požadavků zákona upustit nebo je zmírnit, a to podle úvahy příslušného orgánu, který tyto činnosti povoluje a kontroluje.

K § 23 a 24

Zákon nelze uplatnit jako celek dnem jeho vyhlášení a takový postup nepředpokládá ani sama Směrnice 2006/21/ES. Proto byla, v souladu se směrnicí, stanovena určitá přechodná opatření v několika časových řadách, která – obecně - začínají rokem 2008 a končí rokem 2018.

K § 25

Toto ustanovení obsahuje přehled všech ustanovení obsahujících zákonná zmocnění k vydání prováděcího právního předpisu podle tohoto zákona.

K § 26

Přijetí zákona o těžebních odpadech si vyžádá i dílčí změnu zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon). Dochází jednak k zakotvení výslovné kompetence obvodních báňských úřadů k povolování staveb úložných míst (s výjimkou odkališť) do § 23 horního zákona, jednak ke zpřesnění ustanovení § 31 odst. 5 horního zákona (povinnosti a oprávnění organizace při dobývání výhradních ložisek) ve vazbě na monitoring.

K § 27 a 28

Spolu s přijetím zákona o těžebních odpadech je třeba novelizovat rovněž i vodní zákon, a také zákon o odpadech. Jedná se o dílčí zpřesnění obou uvedených zákonů, a to jak z hlediska terminologického, tak i z hlediska věcného, a o jejich provázání s nově navrženým zákonem o těžebních odpadech.

U novely odpadového zákona je třeba zmínit, že úpravou položky Q 11 dochází k naplnění požadavku Směrnice 2006/12/ES ze dne 5. dubna 2006 a k promítnutí těchto požadavků do zákona o odpadech.

K § 29

Účinnost zákona byla stanovena tak, aby byla poskytnuta veřejnosti dostatečně dlouhá doba pro seznámení se s novou právní úpravou; účinnost zákona byla proto stanovena na první den druhého kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.

Příloha

Provozovatel musí

- zajistit, že nakládání s těžebním odpadem neohrožuje lidské zdraví, že nejsou používány procesy které by mohly poškozovat životní prostředí, zejména pokud jde o vodu, ovzduší, půdu, rostliny a živočichy, že nedochází k obtěžování hlukem nebo zápachem ani k nepříznivému vlivu na krajinu nebo na místa zvláštního zájmu,
- přijmout všechna nezbytná opatření za účelem předcházení nepříznivým účinkům na životní prostředí a lidské zdraví způsobeným nakládáním s těžebním odpadem nebo nejvyššího možného omezení takových vlivů, přitom využívají poznatků technologie označované jako BAT,
- vypracovat plán pro nakládání s odpady za účelem minimalizace, zpracování, využití a odstraňování těžebního odpadu, s ohledem na zásadu udržitelného rozvoje podle stanovených zásad,
- vypracovat před zahájením provozu politiku prevence závažných havárií při nakládání s těžebními odpady, zavést systém řízení bezpečnosti pro její provádění v souladu se stanovenými zásadami a zavést také vnitřní havarijní plán určující opatření, která je nutné na místě provést v případě havárie,.
- jmenovat bezpečnostního technika, který je odpovědný za provádění a pravidelnou kontrolu politiky prevence závažných havárií,
- poskytnout příslušnému orgánu informace nutné k tomu, aby tento orgán mohl vypracovat vnější havarijní plán,
- v případě závažné havárie okamžitě poskytnout příslušnému orgánu všechny informace, které pomohou minimalizovat důsledky pro lidské zdraví, a zhodnotit a minimalizovat skutečný nebo možný rozsah poškození životního prostředí,

- požádat příslušný orgán o povolení na základě žádosti, jejíž náležitosti jsou uvedeny,
- v případě, že za účelem rekultivace a stavby vyplňuje těžebním odpadem vytěžené prostory vzniklé povrchovou nebo hlubinnou těžbou, přijmout vhodná opatření za účelem:
 - a) zajištění stability těžebního odpadu;
 - b) předcházení znečištění půdy a povrchových a podzemních vod;
 - c) zajištění monitorování těžebního odpadu a vytěžených prostor,
- zajistit, že, zařízení pro nakládání s odpady je vybudováno, řízeno a udržováno tak, aby byla zajištěna jeho fyzická stabilita, aby se z krátkodobého i dlouhodobého hlediska, aby se předcházelo znečištění půdy, ovzduší, povrchových nebo podzemních vod a aby se co možná nejvíce minimalizovalo poškození krajiny,
- zajistit vhodné plány a opatření pro pravidelné monitorování a kontrolu zařízení pro nakládání s odpady způsobilými osobami a pro učinění kroků v případě, že jejich výsledky prokáží nestabilitu nebo znečištění vody nebo půdy,
- přijmout vhodná opatření pro rekultivaci oblasti a pro ukončení provozu zařízení pro nakládání s odpady,
- přijmout vhodná opatření pro období po ukončení provozu zařízení pro nakládání s odpady,
- vést záznamy o monitorování a kontrolách společně s podklady k povolení, aby se zajistilo patřičné předání informací, zejména v případě změny provozovatele,
- oznámit bez zbytečného odkladu a nejpozději však do 48 hodin příslušnému orgánu jakoukoli událost, která by mohla ovlivnit stabilitu zařízení pro nakládání s odpady, a jakýkoli nepříznivý vliv zařízení na životní prostředí zjištěný při kontrole nebo monitorování,
- v případě potřeby provést vnitřní havarijní plán a řídit se jakýmkoli dalšími pokyny příslušného orgánu o nápravných opatřeních, která mají být přijata,
- podle harmonogramu stanoveného příslušným orgánem, nejméně však jednou ročně, předložit příslušným orgánům na základě shromážděných údajů zprávu o veškerých výsledcích monitorování s cílem prokázat dodržování podmínek povolení a zlepšit znalosti o odpadu a o chování zařízení pro nakládání s odpady,
- po ukončení provozu zařízení pro nakládání s odpady plnit úkoly spojené s údržbou, monitorováním, kontrolou a nápravnými opatřeními po dobu, kterou příslušný orgán považuje za nutnou s přihlédnutím k povaze a trvání nebezpečí, aniž jsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy nebo právní předpisy Společenství upravující povinnosti držitele odpadu,
- z podnětu příslušného orgánu po ukončení provozu zařízení pro nakládání s odpady provést kontrolu fyzické a chemickou stabilitu zařízení a minimalizovat vliv

na životní prostředí, zejména s ohledem na podzemní a povrchové vody a zajistit, aby:

- a) všechny objekty zařízení byly monitorovány a udržovány pomocí kontrolních a měřicích přístrojů, které jsou vždy připraveny k použití;
 - b) případné přepadové kanály a výpusti byly udržovány čisté a volné,
- po ukončení provozu zařízení pro nakládání s odpady oznámit neprodleně příslušnému orgánu jakoukoli událost nebo vývoj, který by mohl ovlivnit stabilitu zařízení pro nakládání s odpady, a jakýkoli významný nepříznivý vliv na životní prostředí zjištěný při příslušné kontrole nebo monitorování,
 - v případě potřeby provést vnitřní havarijní plán a řídit se jakýmkoli dalšími pokyny příslušného orgánu o nápravných opatřeních, která mají být přijata,
 - podle harmonogramu stanoveného příslušným orgánem předložit příslušným orgánům na základě shromážděných údajů zprávu o veškerých výsledcích monitorování s cílem prokázat dodržování podmínek povolení a zlepšit znalosti o odpadu a o chování zařízení pro nakládání s odpady,
 - přijmout nezbytná opatření, aby splnil požadavky oblasti předcházení zhoršování současného stavu vod, mimo jiné aby:
 - a) byla vyhodnocena možnost tvorby průsakové vody, včetně obsahu znečišťujících látek v průsakové vodě, během provozu i po ukončení provozu zařízení pro nakládání s odpady a aby byla určena vodní bilance zařízení,
 - b) se předcházelo tvorbě průsakové vody a znečištění povrchových a podzemních vod a půdy odpadem nebo aby se tvorba průsakové vody a znečištění minimalizovala,
 - c) se shromáždění a úprava znečištěné vody a průsakové vody ze zařízení pro nakládání s odpady prováděly na jakost požadovanou pro jejich vypouštění,
 - přijmout vhodná opatření za účelem předcházení plynným emisím a emisím prachu nebo jejich omezení,
 - při ukládání těžebního odpadu zpět do vytěžených prostor vytvořených v důsledku povrchové nebo podzemní těžby, které se po uzavření mohou naplnit vodou přijmout nezbytná opatření pro předcházení nebo minimalizaci zhoršování stavu vody a znečištění půdy.